

lige saa daarligt stillede som Enkerne, navnlig fordi de Børn, hvis Mødre er døde, meget ofte maa anbringes hos fremmede, hvis den paagældende Fader skal kunne tjene noget, medens der forholdsvis vil være langt flere Enker — der er overhovedet langt flere Enker med Børn, end der er Enkemænd med Børn —, som vil kunne beholde Børnene hjemme og endda kunne fortsætte den Virksomhed, som de maatte have forinden Mandens Død, eller kunne danne sig efter Mandens Død, idet mange flere Enker — og det gælder navnlig omkring paa Landet og i Provinsbyerne, men antagelig ogsaa i København — vil have lettere ved i deres Hjem at skaffe sig nogen Fortjeneste, end Tilfældet vil være for Enkemænd. Derfor vilde det af Hensyn til Børnene have sin store Betydning, om vi havde faaet Enkemændene med. Men der var i Landstinget, som sagt, stor Enighed om ikke at tage dem med. Idet jeg stadig holder mig til dem, hvis Indtægter er under 800 Kr., drejer det sig hos Enkemænd efter de foreliggende Oplysninger kun om 6,000 Børn, medens der for Enkernes Vedkommende er Tale om over 20,000 Børn, og det vilde være at lægge alt for megen Vægt paa Enkemændene, om jeg, fordi de udgik af Lovforslaget, vilde modsætte mig dets videre Gang gennem Tingene. Jeg har altsaa, om end med megen Beklagelse, slaaet mig til Ro med, at man har ladet dem gaa ud.

Dette var det ene Omraade, hvor man efter min Mening har forringet Lovforslaget fra det i Folketinget vedtagne. Dernæst har man i Landstinget indsat bestemte Grænser, hvorefter det skal afgøres, om en Enke kan anses for at være trængende. Den paagældende maa ikke have en Formue af over 4,000 Kr. og ikke en Indtægt af over $\frac{2}{3}$ af det Beløb, der er skattefrit i Henhold til Indkomstskattelovens § 8, 1ste Punktum, det vil sige 600—700—800 Kr., henholdsvis for Landet, Købstæderne og København. Men til dette Beløb, som en Enke altsaa maa have, lægges yderligere 100 Kr. for hvert Barn under 14 Aar. Inden jeg gaar over til de næste to Punkter, hvor der er sket Forandringer, vil jeg knytte nogle Bemærkninger til denne nye Bestemmelse om en fast Grænse for den paagældende Enkes Trang. Ligesom jeg i Landstinget havde Lejlighed til at gøre opmærksom derpaa, vil jeg ogsaa her gøre opmærksom paa, at der her er den Vanskelighed, at naar man ser bort fra selve Overgangstiden ved Lo-

vens Ikrafttræden, hvor der er en hel Del Enker, om hvem det kan konstateres, at de har over eller under en bestemt Indtægt, vil Forholdet i Fremtiden være det, at naar der skal træffes en Afgørelse om, hvorvidt Enken skal have Hjælp til sine Børn efter den nye Lov, maa den træffes efter et almindeligt Skøn over, hvad den paagældende Enke kan antages at kunne erhverve. Det er ikke noget, der foreligger konstateret, den paagældende Kommunalbestyrelse skal tage et Skøn over, hvorvidt Enken kan antages i Fremtiden at kunne fortjene saa og saa meget om Aaret. Jeg kan ikke undlade i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa den store Forskel paa at ville have faste Grænser her og saa at ville have det paa de to Omraader, hvor jeg har foreslaaet det, nemlig med Hensyn til Sygekasserne og Arbejdsløshedskasserne, hvor det var faste Grænser, der kan konstateres. Der skulde ikke foretages noget som helst Skøn, der var Tale om noget, der, hvis der var Strid derom, kunde afgøres blot ved, at man slog op i Skattelisterne.

Jeg maa maaske gøre den parentetiske Bemærkning, at det er saa mærkeligt, at medens det ved de to Lovforslag, hvoraf det ene har været til første Behandling, og det andet, det om Arbejdsløshedskasserne, er behandlet til Ende her i Tinget, har været Højre, Socialdemokrater og Radikale, der ivrigt har bekæmpet de faste Grænser, skønt der der var Tale om Grænser, hvor det var let at konstatere Rigtigheden i det givne Tilfælde, hvor der ikke blev Tale om noget som helst Skøn, men kun om at undersøge, om den paagældende var over eller under en Grænse, med den Virkning, at han, hvis han var over en vis Grænse, skulde betale noget mere — der var ikke Tale om at udelukke nogen —, saa er her, hvor det drejer sig om et Skøn over, hvorvidt det kan antages, at den paagældende vil komme over Grænsen, Højre, Radikale og Socialdemokrater skønt enige om, at her skal vi have de faste Grænser. Det skulde vel ikke være, fordi man i Virkeligheden vil have, at det hele skal være undergivet et Skøn, og da Forholdet det ene Sted kan konstateres, saa at der ikke kan blive Tale om et Skøn, vil man ikke have de faste Grænser der, men det andet Sted, hvor Forholdet ikke kan konstateres, vil man have de faste Grænser, for der maa der dog fremkomme et Skøn, og saa skønner man i den ene Kommune, at Forholdet bliver saadan, og i den anden Kommune, at det bliver saadan, og om